Oferir-se al present

Per PepMaria el dt., 14/02/2017 - 09:00

Un dissabte al matí, a la meva habitació, estava fent uns exercicis de Tai-Txi. Un dels exercicis consisteix en un moviment que s'assembla al d'abraçar. En adonar-me de la similitud, em va passar per la ment la idea que fent aquell exercici podria procurar créixer en la meva capacitat d'acollir i ajudar els altres. Però també em va venir a la ment la idea hinduista que hem de renunciar a controlar les conseqüències dels nostres actes."Només tens dret a l'acte, i no als seus fruits. Mai no consideris que ets la causa dels fruits de la teva acció, ni caiguis en la inacció." (Bhagavad Gita II, 47)
Aleshores vaig seguir fent els exercicis centrat en els moviments, procurant no distreure'm.
De fet, la nostra voluntat i la nostra intel·ligència són limitades a l'hora de provocar o preveure les connexions entre actes i conseqüències. En efecte: l'impacte del que fem depèn d'una colla no totalment controlable ni previsible de circumstàncies socials o de disposicions interiors: nostres o de les persones amb qui interactuem.
Per altra banda, acceptar el fet que no puguem controlar les conseqüències dels nostres actes ens podria portar a "la inacció", tal com adverteix el text de Bhagavad Gita.
Tal vegada es tracta és de trobar el camí del mig entre la inacció i el desig de controlar els fruits de la nostra acció. Es tracta de considerar prèviament si l'acció és adequada o no, i després immergir-s'hi sense voler controlar-ne els fruits. Tornant en aquell dissabte al matí, resulta que estava fent Tai-Txi perquè aquell era un temps setmanal de pràctica de la vida interior; i no un temps de pregària bíblica sinó de Tai-Txi. És per això que podia intentar centrar-me en el present, oferir-me plenament al present, tot confiant que la meva acció seria fecunda sense jo saber com.
És de notar que oferir-se al present dóna sentit a qualsevol moment de la vida humana. I per això dóna sentit també a la vida de persones que "no tenen futur", que tenen "el temps comptat". Una ofrena que fa més dens aquest present. En efecte, a la novel·la "Culpa dels estels", dos adolescents amb càncer incurable (la Hazel i en Gus) viuen una història d'amor poc convencional. Saben que el seu temps és limitat, però s'hi ofereixen amb profunditat. I ho expliquen amb una imatge matemàtica: entre el número 0 i el número 1 hi ha infinits números. I així, en un moment d'íntima comunicació, la Hazel diu davant d'en Gus: "Voldria més números dels que és probable que jo visqui, i Déu meu, vull més números per a Augustus Waters [Gus] que els que li han estat concedits. Però Gus, amor meu, no aconsegueixo dir-te com t'estic d'agraïda pel nostre petit infinit. No el canviaria per res del món. M'has regalat un *per sempre* dins d'un número finit, i per això et dono les gràcies."
.....
"Fer l'ofrena com si fos present. Fer l'ofrena als déus com si fossin presents. El Mestre deia: 'Si jo no m'uneixo a l'ofrena, és com si no hi hagués ofrena'." (Confuci *Analectes* III, 12)
"Alguna nit molt íntima, i distès amb esforç,
m'he dit, en l'interval dels somnis i els records:
- L'eternitat és sols un Present que s'eixampla."
Màrius Torres *Al present.*
"Així també vosaltres, quan haureu fet tot allò que Déu us ha manat, digueu: 'Som uns servents que no mereixen recompensa: hem fet només el que havíem de fer.'" (Lc 17, 10)
.....
· En quines activitats, diàries o setmanals, m'és més fàcil centrar-me a fons en el present?
· En quines ocasions les distraccions són indicador que l'activitat que realitzo no és l'adequada, la que "toca fer"?